

V. ÉVFOLYAM
Megjelenik
minden vasárnap
Ára 3 hóra 1 ft. 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ - HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, Május 14-én
1871.
30. szám.

GYŰJTŐKNEK
öt előfizető után
tisztelő példány jár.

Szerkesztői iroda:
Városháztér 6. sz.
ide küldendő mindentéle kéz-
írat, mely a „Ludas Matyi”-nak
van szánva.

„Ludas Matyi” f. évi első évnegyedi teljes példányaival egy ftért o. é. szolgálhat
a kiadóhivatal.

Egy derék honleányhoz!

— ajánlva K. R.-nak. —

Fülmile hang, pacsirta ének,
Reg — harmatepp, szellő lengés . .
Rigó trilla, vadgalamb bűgás —
Patak moraj, csermely csergés.
Zöld lombu fák lágy susogása . .
Kakuk nóta, hattyu sirás,
Phönixmadár megifjodása . . .
Miről szól a rege írás!

Hajnali pir a lány tejarczán
Kéklő nefelejts szemébe . .
Andalító üdv kecs mosolyán
Repeső vágy kis szívébe.
Hó kebel, kis kéz, parányi láb
Özike termet, gyöngy fogsor . .
Eper ajak, göndör selyem haj
Szivárvány szemöld, kecses orr . . .

Ugyan hogy tetszik? . . ugye hogy szép
Lám illet is tudok ám én —
Ha megfuttatom gyors ujjaim
Lantom felhangolt idegén.
Ha tetszik olyat kanyaritok:
Hogy minden lány én reám néz,
Lefestem a vihart a perczen
Midőn kitör, vagy dúl a vész!

Irok olyan érzékeny verset:
— Van is zsebembe akarhány —
Hogy megzavaradnék tőle a
Tizenhatesztendős leány. . . .
Olyanak is tudom szívbaját
— Indulva magam praxisán —
Ki pár évvel által esett már
A szerelem syntaxisán!

Mit szóllnál derék honleány?
 Ha én a mokra nagy Bögös!
 Előtted és a publikum előtt
 Lennék ily forma érzelgős?
 Nemde mondanád: „ez nem jól van
 Csak fordítsd a boldog végét . . .
 S meggyantázva goromba vonód
 Űsd, — húzd te csak a régít“!

Ne mondd tehát derék honleány
 Hogy kissé darabos vagyok . .
 Néha talán még goromba is —
 Erre is meg van a nagy ok. —
 Lásd! én nekem a czirógatás
 Nem kenyerem, s az alkalom
 Ugy is hozza, — kit hát ütni kell,
 Azt biz én nem czirógatom!

Ugyan mit szólnál én rólam, ha
 Udvaronczi hajlongással
 Beszelnék a mameluk haddal?
 Nem törődve egyébbmással;
 Mint a nagyok kegyes mosolya,
 Miniszterek enyélge . . .
 A Tök Jankó-féle fráterek
 Kutya-forma hizelgése!

Finom stylus nem való akkor . . .
 Mikor a varjak kárognak,
 S ronda csapatjuk lármájába
 Tritytroy baglyai huhognak!
 Fülmile hang, pacsirta ének
 Nem hallik ott, hol az éhes
 Kutyak marakodnak a konczon . . .
 S ki lenne ekkor kedélyes?!

Tolvaj szarkák hitvány csergése
 Elnyomja a csermely hangját!
 A böléndek, maszlag, lenézi
 A nefelejts szerény rangját!
 A sok főszamár ordítása
 Erősebb a lenge szellőnél . . .
 Az éh-holló vad vijjogása
 A bokorban éneklőnél!

Derék honleány! ne vedd fel hát
 Ha a nagy Bögös úgy néha . .
 Oda-oda üt vonójával
 Hol öszve búvik sok léha!
 A fenét nem vaniliával
 Gyógyítják, hanem kimetszik,
 Ezt tartom én s így teszek, ha
 Néked öcsém Matyi tetszik!*)

Nagy Bögös.

*) Tetszik bizony édes vén brügösöm, csak húzd mindig a legvastagán, —
 Matyi.

Szabadkai életképek.

XV. kép

Hivatalos tiltakozás.

„Itt vagyok, ragyogok: mint a fekete szurok“

Egy kis esztalan „troubadur“-dallamból.

Miután az ellenzéki lapok — azok a goromba ujságok egyáltalán azt állítják, hogy én a főispáni hivatalra alkalmatlan, az „Ellenőr“ szerint pedig „haszontalan“ is vagyok; sőt még a jobboldali körök is (az én Matykóm, Jóskóm, Lajoskóm familiás kivételével)

ugyanazt suttogják az én kiporolthátam megett: ennél fogva kötelességemnek tartom magam iránti tekintetből ezen — bár alapos, de az én ípam uram szerint „nem szép“ bírálat ellen ex offó tiltakozni és egyttal kijelenteni: hogy én magamat mindenféle ispánságra legalkatosabbnak találom.

Egyébiránt ajánlom ragyogó ügyemet a „Szegedi Híradó“*) pártfogásába.

Lénárd Máté
 polgármester.

*) Miután az „Esti lap“ meghalt, soha jobb patronust nem választhatott volna védelmére.
 Szerk.

Eredeti levelek

Cs. Péter levele B. Andrásához.

Hé Fráter!

Már kedves apostoli druzsám tetszik vagy nem, de szent házunk placetuma szerint másként nem titulálhatlak.

*Az elefánt csontból épült toronytetején elkárhozott bü-
nös gyermekeire könyörgő Allah látja a lelkemet, hogy mily
édes örömmel szeretnéknek honorifikálni a „páter“ titulussal,
de miután páterségednek sem jó barátid sem pedig Róza
nagyám tudtára egyetlen egy földi matriculumban sincsen
nyoma, tehát ha csak a menyei birodalom titkos házi pro-
tocolumát vezető iródiáknak manupropriája s sigiliúmával
ellátott certificatióval nem konstatirozod páteri dignitásodat,
másként a leghszentebb akarattal sem nevezhetlek: mint
fráter!*

*Máté evangélista evangéliumának XXII. rész 35-ik
versére alapított apostoli aufrufolásod folytán fel kötém
sarúmat s bemenék Mesopotámiába, hol a bélpoklosokat s
igazságtalan sáfárokat meglátogatám vala; kiknek midőn
apostoli missiómat elmondám vala, a király számvételét,
mely Máté evangéliuma XVIII. r. 23—35. versei szerint
már megírva vala, előttem felmutatták vala s lőn nagy cso-
dálkozás, midőn a követelt 144. pénz helyett csak 136 nagy
és 24 kis pénzt látának vala beprotokolálva, s ennél többet,
— noha őket a purgatóriumbeli 0-n felüli 38 fokú tűz s
0-n alóli 73 fokú pokolbeli hideggel ijjesztgetém vala, —
többet nem adának vala.*

*Apostoli missiómnak e szerint vége lőn, tehát beszámó-
lok neked hű sáfárkodásomról, melyért való megjutalmaz-
tatásomat, mint János evangélista evangéliumának VII.
rész 37—57. verseiben megírva vagyok — fráter! téled
várom.*

*Csak 135 nagy pénzt küldök, mert belőle a hírmondó-
nak 20, a krisztus koporsójához szükségelt 63 szegért 64
kis pénzt adtam; 40 kis pénzt pedig a betlehemi vámos ré-
szére tartok fent, melyet, ha tölem egészen elnem követelendi
vala, június elsején a jeruzsálemi kikötőben, ha réám ottan
várakozandol — a markodba nyomandok vala.*

*Miklós püspököt egész nyájával, Mihály arkan-
gyalt angéljával, tégedet pedig apostoli druzsám az élet gö-
rönggös utain vez tő esillagoddal a viszonzlátásig üdvözöl*

Péter.*)

A magyarokról.

Hol van az a büszke magyar ?
Hol van az a kevély nemzet ?
Hol van az a hősi ország —
Melyet Árpád vérrrel szerzett ?

Nem büszketöb bé, a magyar !
Hősnek se mondja a világ !
Mindene, a mire még ad
Az Andrássy-kormány s Deák.

Edes kevés biz ez, — hanem
A roszból ez is temérdek,
Igy vélekedik nemesak az
Orosz, — de maga a német.

És a magyar örömében
Vigan ugrándozik, tombol.
Mert Deák v i s k ó t épít ott:
A hol egy v á r a t lerombol.

Ha majd eljő a fergeteg, —
És e viskó porrá omland :
Hallszik-e majd a „szavazzunk“
Vagy az a rhinoceros hang ?

Gunyol e Hullszky akkor is ?
S ki ad Forgáchnak pensiót ?
Görgeynek zsiros állást ?
S Ágaynak subventiót ?

Annak a sok Bach-huszárnak
Ki viseli gondját majdan ?
S ki áll boszut a vérért, — mely
E földön ömle ki hajdan ?

És ha a legyilkolt hullát
Felboncsolják ott az égben ?
Ki áll a jelesek közül
Elő védelmi beszéddel ?

S ha ott fent az orvos szólna :
„Ez nem természetes halál.“
Mersz-e szólni mameluk had —
Méregkeverő te valál ?

A sz . . . i lelkésznek az a gyöngye oldala volt, hogy
a szépasszonyokat és szép leányokat halálosan szerette s
gyakran fel is kereste őket, midőn t. i. hivatalos teendője
megengedte; midőn ezért az esperestől levélbelileg meg-
intetett a rövid válasz e lett:

„Ne hányja kend a szememre
Én is sokat tudok kendre“
persze, mert az esperes sem volt jobb a deákné vásznánál.

*) Bizony, bizony mondom neked Péter! te megtagadtál engemet.

Szabó

hős ballada

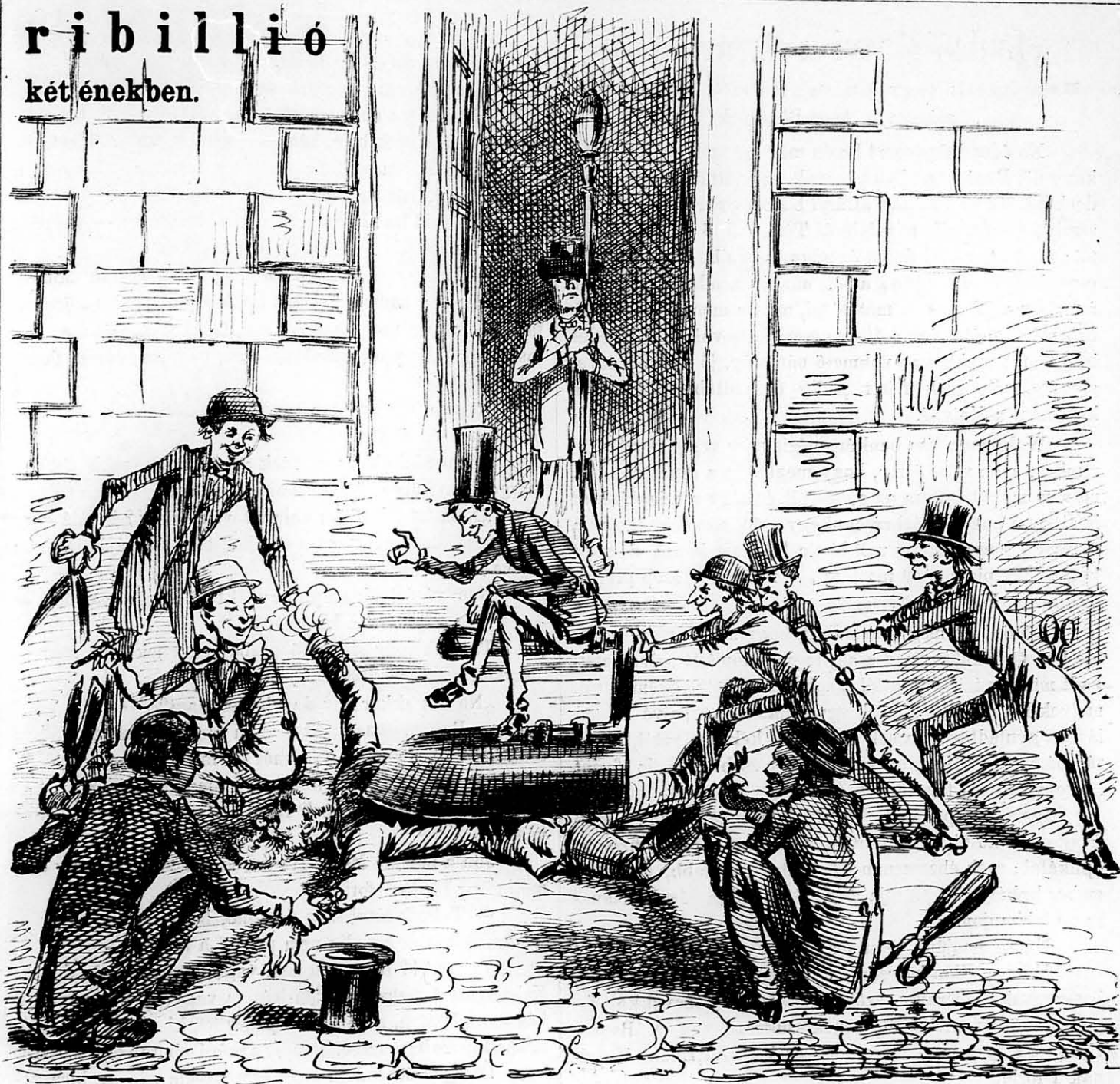
I-ső ének : Mi zaj riad? mi nép tolong
Az országház felé . . . ?
„Hej drabantok: constáblerek!
Rukkoljatok elé!”
Szilárdon áll a hős tömeg . . .
Pefitióra kész . . .
Magával Thaisz kapitánnyal
Merészen szembe néz.

Ám a kapus megnyitván a
Vizvezető csövet —
A pártító hős esappatnak
Nyaka közé lövet.

Utezu neki, vesd el magad —
Szétszalad a sereg . . .
Képviselőház portása —
A markába nevet.

ribillió

két énekben.

2-ik ének: Szegény portás nem is sejtí
Minő veszély várja . . .
Midőn fél kilencz órakor
A kaput bezárja.
Jaj pedig még ez éjjelre
A szabó legények —
A hideg tusért ellene
Boszut esküvének.

Tizet kong a torony óra
Megtöri a csendet,
Kilencz elszánt szabó legény
A kapun becsenget.
Szegény portást tréfájaért
A lépre így csalták . . .
Mint a kecske, úgy me-ke-get,
Mert jól elvasalták,

Ludas Matyi a bazárban

Humoreszk vagy ha úgy tetszik bazáreszk
ajánlva a Nagy Bögösnek.

No édes brugósom! ha én még egyszer valami jótékony női Bazárban vizitet csapok, szentüttse kikérem be-deckungnak gróf Ráday királyi biztost Szegednek ez időszertinti pandur főkomiszáriusát Tóth Vili ő exellentijától; mert hát annyi finom és udvarias rabló, annyi kezes kedves gyujtogató, annyi szende és ártatlan árulóval farkas szemet nézni, mint a menyő a redoutban május 6-ától fogva 10-ig gusztálható volt — ehez édes brugósom! csakugyan vakmerő bátorság, jó porció lovagiaság, mindenek felett pedig duzzadtabb pénztáreza kell, mint a Matyi-é.

Wahrmann lám bankár, mégis mire végig ment a teremben, azon vette észre, hogy megütötte a laposguta . . . no nem magát, hanem az erszényét, és hogy a miatyánkját is ott nem hagyta kézi zálogul egy szép asszonynál, az a szerencséje csak, hogy volt hitele 100 frtig bonra s ezért kapott egy piros végű masinát . . . no nem a szép grófné, hanem hát Wahrmann!

Bögös! ha még nem tudad, hogy mi a szer-e-le-m, ide kellett bekukkannod csak, fagyponon álló szíved elolvadt mint az irós vaj, attól a sok égő fekete gyémánttól, melyek keresztüzbe kaptak egy pillanat alatt; alvó szíved lángra gyuladt attól a sok ragyogó kék esillágtól, mely rád bámult kémelve, ha valjon van-e zsebedben tíz forint . . . egy porció fagyaltért.

Igen apropó volt, akárki leleményezte, ennyi szép gyujtogató körül, őrség gyanánt Széchényi Ödön tüzoltóit aplikálni; ezek éberszeggel örködték legalább, hogy az ember kabátjának hátulja a tüzes szempillantásoktól láng-ra ne lobbanjon.

No de menjünk be az árulókhoz.

Még az ajtón be sem léptem, már is egy bogárszemű, hosszunyaku, eperajku szőke kis angyal e szavakkal fogad . . . ön is szerkesztő, önnek szüksége van a „Bazár Ujság“-ra, fogja csak, másnak husz krajczár, Ludas Matyinak 1 forint.

Emye kincsem! ha Matyinak is ilyen colportörje volna mint magácska, bezzeg jobban híznának ám a libái; kiszurtam az egy forintot, áldva a kis hamis zuzzát, hogy két forintig nem bírságot.

A mint meglátta vagy 4 piczi szárnyas Amor, hogy nyitott táreza van a kezemben, utezu neki, azaz hogy nekem iramodtak, s quartetben fillinkózák „tessék szép virágot venni.“

Hát aztán kis tubiczák mi az ára?

„Két hatos“ felele a legkissebb galamb. — No itt egy forintos, kérek vissza nyolez sexert. —

„Nines apró pénzem“ azzal tovább illant a kis tücsök trillázva.

„A ki mer, a nyer“ bugja mellettem egy szelid gerle — tessék szerencsét próbálni, egy hatos egy szám.“

Hát aztán mit nyerünk angyal?

„Mindent a mi szemnek szájnak tetszik.“ Igazán? no hát markoljunk bele, hányat huztunk csak? Tízet, itt a forint — de most már lássuk a ternót . . . kibontom, valamennyit, hát egyiken sinesen numerus.

Ha! ha! ha! kaczagott az én lutrisnóm — Ön nem nyert, de nyertek a szegény vízkárosultak.

— Már az más, ajánlom magamat. Gyere Matyi! gondolám magamban így nem bazározzunk, csak a közepén tartunk a teremnek, mert ha szélről járunk, közel a boltosnéhoz, kikoppasztanak egészen, elég már három forint a hazafiségért.

Itt sem volt nyugom, majd agyonkináltak a kuesé-bernők reszelt fügével.

Itt még inkább megleptek a szebbnél szebb örökké mozgó és mosolyó nőnemű boltos segédek.

„Nem tetszik tőlem valamit vásárolni?“ kínálá egy Amoróza, nürnbergi vegyes czikkel telt ládikáját elébem tartva.

Nem vásárlunk szép angyal! tele már a zsebünk. —

„De mégis ezt a kis ollót.“

Talán bizony strickelő szabólegénynek néz kedves nagysád?

„No hát akkor egy darab szappant“

— Bah . . . szappant — nem mosdom én egy hétben csak hét nap, a 8-ik napon már én mosdatok másoka

„De már ezt a kis fésüt csak megveszi ön?“

Fésüt . . . tetszik látni rövid haját hordok . . . Náne vásár . . .

Jön a másik: Meine Herren! „Ausverkauf“ egy csomó kráglí 12 db 1 forint!

— Tetszik látni szép varrónő, hogy darutollas kalapot hordok, ehhez pedig nem pászol a kráglí. —

Varrónő! kérem én nem vagyok varrónő, én doktor Kristélyosi Anzelm egyetlen leánya vagyok, a papának 4 háza van Pesten, a barátném pedig itt, ki a czünderlézlit árulja Pipere baronesse, kereplé a szép Deborah egy szuszra.

Óh igen örvendek, hogy szerencsém van a kisaszonnyokhoz, de gyufát még se veszek, nem dohányzom.

Madmoiselle Kristélyosi és Pipere baronesse magukat ajánlva lebegtek tovább.

Ni ni ennél a sáornál nagy a sürgés forgás, nézzük csak mit árulnak benne? E pillanatban egy nyafogó szunyoglábu dandi czammog elős a bolt pudlijára könyököl.

Mi tetszik gróf ur? kérdé a szép szatócsné. —

Egy puszi . . . mi az ára?

Attól függ, hogy ki adja . . . ha tőlem kívánja a gróf: 1000 fit.

Áh! az drrrrága . . .

Ha a esókot magát drágálja, no hát egy pontfont is kap ráadásul. Megtörtént-e a vásár nem tudom, mert ke-

zemet egy kéz szorítá meg . . . Szervusz Matyi! — szólta meg egyik régi még a 61-es világból való ismerősöm. Szervusz Janesi pajtás! van száz esztendeje, hogy nem láttalak, hát Pesten vagy?

Látod, hogy itt vagyok. —

— Jó, jó, azt értem, hogy Pesten lakol?

Nem biz én czimborám! — hanem Szatmárban, jer igyunk egy pohár tokajit találkozásunk öröme, és . . .

És a szatmári vizkárosultak javára, vágék Janesi szavába.

Gróf Károlyi Pistáné restauratiója felé tartánk, midőn az én Janesim egyik bolt előtt egyszerre mint a sóbálvány megáll.

— No mit bámulsz? —

„Azt a szöke angyalt pajtás ni, a ki oly igézően mosolyog felénk.“

Talán csak feléd . . . a biz a csinos egy trafikánsnő. —

„No már ha megnézett, veszek legalább egy pár szivart tőle“ mondá Janesi.

A bolthoz léptünk.

„Mivel szolgálhatok?“ kérdé a szöke csintalan mosollyal.

Az én Janesi barátom pár szivart kért. Egy láda pompás regaliát tettek elébe.

— „Csak olyan olesót, afféle . . . kurezt kérek“

Kezdtém restelleni szörnyen, az én Janesi barátom izlését. A szépség is megnézte, hogy miféle ordináré kundshaftal van dolga . . . Azonban a kívátnak eleget akart tenni, addig keresgél, addig motoszkált tehát egyik másik ládafenekén, míg végre is Janesi orra elébe nem tett egy pár rövid két krajezarost.

Az én Janesim belenyult a vörös borjubőr bugyillárisba, kivész egy halmaz bankó közül egy ötvenest, s átnyújtja a szöke angyalnak, és azzal markába véve a két darab kurezt, egyet fordult a sarkán, mondván, menjünk.

— Nem tom, nézett-e utána a trafikánsnő, hanem annyit hallottam fülhegygyel, a mint susogta barátnőjéhez a szép szöke: „nem nézett ki belőle, hogy olyan gavallér.“

A restauratióban bevágtunk vagy öt pohár tokajit, megettünk egy-egy sonkaszeletet és azért az no Janesi barátom fizetett két darab ujdonanat új tiz frtost; a szives koreszmárosné nem is kérdezte, hogy mit adjon vissza, hanem kedves egészségünkre kívánta az uzsonnát.

Janesinak 80 ftjába került a bazár látogatása, nekem csak három forintomba. Jaj de az én Janesi barátom eladott jó áron vagy két ezer köből gabonát, nekem pedig roszul ütött be az aprilis évnegyedi prenumeratió, s csak azáltal, hogy a Népszavát leszállítottam egy forintba, havonként 100 forintot vesztettem.

No de majd jobb lesz a juliusi prenumeratió, ugye édes brugósom! ?

Csak azt sajnálom kedves nagy Bögösöm! hogy az egész bazárban egyetlen egy szál hur sem volt, pedig erre splendiroztam volna még egy pár forintot, hogy elkülhessenem a bögödre.

A pesti bazárban nagyban árulták a „Szegedi Híradó“ 55-ik számát; de vevőre nem akadt. — Valószínűleg a Szeged-szabadkai szappanosok tiltakoztak annak megvétele ellen.

Pattantyuk az országházból.

Senior Pulszki, junior Pulszki és Ivánka Zsiga véd és dacz szövetséget kötöttek, hogy valahányszor Dietrich Ignác fog beszélni, mindig trityiben fognak röhögni.

Mit érdemel a képviselőház 25-ös bizottsága, mely Horváth Bódi bírósági törvényjavaslatát megbírálta? Ha többet nem is, de minden esetre megérdemli címét, a huszonötöt.

Tisza Kálmán ugyancsak be adott ám Hoffmann Pálnak, az első folyamodásu törvényszékek és járásbíró-ságok felállításáról szóló törvényjavaslat feletti vita alkal-mával.

Nos, mit adott be?

Valóságos Hoffmann cseppeket.

Hisz azok a szorulás ellen prescribáltak.

Hát hiszen meg is volt szorulva Hoffman ezen javaslat védelmében ugy, hogy a karó közé szorult kutya sem különben.

Midőn Simonyi Ernő sajnálatát fejezte ki a képviselő házban a felett, hogy oly nagyfontosságú törvényjavaslat tárgyalásánál, minő a törvényszékek és bíróságok felállítasáról szóló törvényjavaslat, az — kit leginkább érdekelne — nincs jelen, a jobboldal mamelukjai eszeveszetten kiáltozzák: „nem is lehet jelen,“ „beteg,“ „hiszen halálos beteg.“

Hát még midőn Simonyi azt mondá, hogy midőn egy ország sorsa van szőnyegen akkor a miniszternek nem szabad betegnek lenni, — minő éktelen gunyos kacaj keletkezett.

Hogy milyen beteg volt Horváth Bódi ő excellentiája! lásd Pesti Napló május 12-iki 110-ik számát, melynek „különfélék“ rovatában szórul szóra ez áll:

„a budai primási kápolnában tegnap reggel ment végbe László Zsigmond miniszteri titkár Somsich Pál mostoha fiának esketése Hoffmann Ilona kisaszszonuyal. A völegény násznagyjai Horváth Boldizsár miniszter és Somsich Lőrincz Somogy megye alispánja voltak“ sat.

Nos mameluk sereg! hogy illik ez össze?

Iczig szomszéd és Mihály gazda diskurszusa a Bazarban.

Mihály gazda:
Nézzé csak Iczig szomszéd, itt még Borszem Jankót is árulnak.

Iczig szomszéd:
Hol? Mihály bácsi nem láthum én!

Mihály gazda:
a hun lóg egy szegen ni, annak a szélső sá-tornak a rudján.

Iczig szomszéd:
Hát thodja khend mér lógja azon a rudon a Borszem Jankó?

Mihály gazda: Hát gondolom azért, hogy valami félbolond megvegye.

Iczig szomszéd: Megvette azt már a gráf Andrassy, másnak ugy se kellene a fenének se.

Mihály gazda: mondja meg hát a szomszéd, hogy miért lóg?

Iczig szomszéd: Lássá Mihály bácsi! az a sáthur a gräfin Csekonicsné sáthura, khinek a fotografiája most uttan van lepingálva a Borszem Jankóban és a khirtül Ágai or azt mondja lapjában, hogy Csekonicsné a legszebb asszony Magyarországon legalább títven év óta. Ezt a fáinságos bókot adta, most lássa khend a gräfin vissza, s azért függesztette arra a szegre, hogy láthassa mindenki, hogy Borszem Jankó olyan szemtelen egy fráter, a ki még a Bazarban is méltó a felakasztásra.

Epegrammok.

Nagyba pihen most gyűszű, olló, ezérna, meleg vas.
Öh mert egyre demonstrál s strájkol az árva szabász.

*

Pék, molnár, bodnár, megirigyli a munka kerülöt:
Kapja magát nem dolgozik ő sem, strájkol ez is hát.

*

Thaisz kapitánynak, constábler. biztos, darabantnak.
Ily zendülök, már az igaz, hogy dolgot is adnak.
S mig az utóbb nevezettek csapszékben pityizálnak:
Hős cserepár csapatok meg publikumot taszigálnak.

Zsiga pösta.

Buksinak: a „Mameluk“ csak gyenge árnyképe a mi mame-lukjainknak.

Jánitornak: „A vörös barátok“ — ezimü legenda folytatását elvárjuk.

Papírrágónak: Talán elfogyott a vágott dohányod, hogy a papírt ritkán rágod?

Előfizetési felhívás.

Hass. alkoss. gyarapíts. a haza fényre derül.

A „NÉPSZAVA“ a nép atyjának

Kossuth Lajosnak

magasztos nézeteit s politikai elvhűségét tekintve irányadóul: a tiszta demokratikus eszméknek leg-buzgóbb apostola; hü öre és védője a nép jogainak; zászlóvivője a népszabadságnak, népuradalomnak; tol-mácsolója a nép érzelmeinek és panaszainak; uttörője a közművelődésnek; előmozdítója a népjólétnek; renditlen harczosa kedves hazánk függetlenségének.

Jelszava tehát: **Függetlenség, sza-badnép, és önkormányzat!**

Előfizetési ár:

Évnegyedre . . . . . 1 frt
Félévre . . . . . 2 frt

Kiadóhivatal: **Pest, városháztér 6. szám alatt.**

Gyűjtőnek minden öt előfizető után tiszteletpéldány-nyal szolgálunk.

Felelős szerkesztő: Főszerkesztő és kiadó tulajdonos
Mészáros-HevesyAntonia. Mészáros Kárnly.

Olvasóinkkal tudatjuk, hogy nyomdát változtattunk, s lapunk a „Magyar Nyomda“-ban fog ezentul nyomatni, mely derek honfiak öszvetett filléreiből szerelgetett fel. A kiállítási csiny és szép új betük, hisszünk lapunknak csak előnyére fog valóni. Szerk.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY.

Pest, 1871. Nyomatott a „Magyar Nyomda“ betűivel (Lipót-utca 11. sz. a.)

Mészáros Kárnly